

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

VJERA – POVJERENJE U ISUSA

Isus poziva na vjeru

Već u svojoj nastupnoj propovijedi, kako nam svjedoči Marko evanđelista(1,15) Isus poziva na vjeru, i to na vjeru u Evanđelje, u radosnu vijest o Kraljevstvu nebeskom! Uz središnju poruku Isusovih propovijedi a to je Kraljevstvo Božje, pojavljuje se trajno i poziv na vjeru. Isus poziva svoje učenike, svoje slušatelje, one kojima čini dobro, koji mu se obraćaju za pomoć, na vjeru. To je vjera u njega, u njegovu riječ i u njegova djela. Samo čovjek koji se u vjeri otvori Isusu kadar je doživjeti spasensku blizinu Božju koja u njemu prebiva. Što je zapravo vjera?

Naše ljudsko povjerenje

Prije svega treba uočiti da se gotovo sav naš život odvija na području vjere, tj. povjerenja. Drugačije nije moguće živjeti. Tko bi mogao sve sam ispitivati, sve provjeravati? Kada npr. Vidimo podignutu rampu, s povjerenjem prelazimo prugu, ili da u apoteci tražimo lijek, vjerujemo da je načinjen za naše dobro. S povjerenjem se obraćamo liječniku ili nosimo neki uređaj na popravak. Uopće, sav se naš život temelji na povjerenju. Vjera, povjerenje nezaobilazna je ljudska kategorija, pa je stoga sasvim logično da i Isus poziva na povjerenje kao temeljni odnos susreta s njim.

Vjera je povjerenje i osobni odnos

Šteta što u našoj svijesti postoji tako malo asocijacija između „vjere“ i „povjerenja“. Obično kad čujemo riječ „vjera“ pomislimo na nešto sakralno, ukočeno, izvan svakidašnjice života. Vjera je, prije svega, osobni odnos. O vjeri i povjerenju se može govoriti bez dvije osobe: JA – TI. Vjera je, dakle, moj osobni odnos prema drugoj osobi. To je nutarnja sigurnost koju ja imam u tebe. Nije to neko znanje, koje imam o tebi, nego moja sigurnost u tebe. Zato kad govorimo o vjeri, obavezno pretpostavljamo drugu osobu.

Vjera je odnos osoba

A kad o vjeri raspravljamo u okviru Evanđelja, uvijek je shvaćamo kao povjerenje u Isusa Krista. Siguran sam u njega, imam povjerenje u njega da govori istinu.

U novozavjetnim spisima nailazimo uglavnom na dva pojma koja izražavaju vjeru: (peitho i pisteuo). Sveti Pavao najčešće (22x) upotrebljava prvi izraz, kojim se, u ono vrijeme, izražavalo povjerenje među saveznicima (kod sklapanja saveza). To je, dakle, međusobno povjerenje, povjerenje između JA i TI. Zato kažemo da smo s Isusom Kristom povezani vjerom, znači da među nama postoji jedan odnos zajedništva i povjerenja.

To je unutarnji doživljaj

Vjera o kojoj govori Evanđelje, na koju će Isus pozvati svoje učenike, jest povjerenje u njega: njegove riječi, geste, u njegov život. Takva je vjera prvenstveno unutarnji doživljaj, unutarnja sigurnost u Isusa Krista, po kojoj onda ja imam smjelosti posve se na njega osloniti, čitavim svojim bićem, čitavim svojim životom. Kad aposto Pavao govori o vjeri, njegovo se poimanje naslanja na Stari Savez, u kojem je središnja osoba vjere – Abraham. On sa svojim povjerenjem u Boga toliko dominira Starim Savezom, da će ga Pavao smatrati ocem vjere (poslanica Galaćanima), on je tip vjernika. Pogledajmo na njegovom primjeru što je vjera.

Abrahamova vjera

Abraham, bogati šeik, živi 2000 g. prije Krista na području Mezopotamije, kod grada Ura u Kaldeji. Jednoga dana čuo je poziv. Abrame, iziđi iz svoje zemlje. Ostavi svoju dosadašnju sigurnost i pođi za mojom riječju u zemlju koju ću ti pokazati (Post 12,1). Vidiš li, Abrame one zvijezde. Od tebe ću učiniti tako brojan narod (Post 15,5). Abraham je pred najvećom odlukom u svom životu. Na jednoj strani je njegova dosadašnja sigurnost (bogatstvo, posjedovanje, dom...) a na drugoj – Riječ Božja, koja ga poziva u nepoznato. Božji poziv je suprotan njegovu iskustvu: tu je najprije velika neizvjesnost (... i tko zna što ga tamo čeka?), a drugo, on je već starac, Žena Sara mu nerotkinja a već u podmakloj dobi, kako će od njega postati veliki narod? U Abrahamovoj duši je veliko previranje. Mora izabrati! Ostati ili slijediti Božji poziv?

Abraham kreće! To je vjera!

Teško je zamisliti da je Abraham bez teškoća donio takvu odluku. Svakoj vjeri prethodi 'vaga', i tko u sebi nije osjetio tu 'vagu', taj još nije pravo doživio vjernički izbor. Čovjek gaji prema Bogu, u isto vrijeme i povjerenja i nepovjerenja. Važe! I vjera će početi onoga trenutka kada bude kadar radikalno prekinuti svoju dosadašnju sigurnost i povjeriti se Bogu.

Čin Petrove vjere

Sjetimo se događaja iz Evanđelja, kada Isus hoda po moru i poziva Petra k sebi (Mt 14,24-33). Nakon što je umnožio kruhove i nahranio ljude u pustinji, Isus šalje učenike u Kafarnaum, a on se povlači u osamu na molitvu. Rano ujutro učenici primjećuju da im se po vodi netko približava. Bio je to Isus. Kad je vidio da su uplašeni, rekao je: „Hrabro samo, ja sam, ne bojte se.“ Petar mu se posebno obradovao, ali ipak s prizvukom sumnje moli: „Gospodine ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“ Isus će na to: 'Dođi'.

Analiza čina vjere

Analizirajmo ovu situaciju! Petar na jednoj strani ima Isusovu riječ koja ga zove, to je riječ onoga, koje je jučer umnožio kruh i nahranio 5.000 ljudi – gospodara prirode. Na drugoj strani je njegova ljudska sigurnost, čamac i njegovo iskustvo da tijelo u vodi tone. I evo 'vage'! To što Petar ima veliku želju da dođe do Krista – to još nije vjera. To je dobra volja. I to što Petar zna da Isus to može učiniti – ni to još nije vjera!

Vaga vjere

Razmišljajmo dalje! 'Vaga' se pomalo smiruje. Petru se vraća povjerenje i on izlazi iz čamca i zakoračuje na vodu. **To je vjera!** To je u biti Abrahamovski izlazak. Petar napušta dosadašnje iskustvo i sigurnost i kreće za Isusovom riječju. Ali 'vaga' koja se smirila za čas postaje ponovno labilna i Petar počinje tonuti. Isus ga blago koreći pridiže: 'Malovjerni zašto si posumnjao?'

Vjera je proces

Ova nam situacija pokazuje da vjera nije nešto gotovo, završeno. Ona je dugotrajan proces u kom povjerenje u Isusa postepeno raste (ali može i slabiti, zatajiti). Čovjeku se može činiti da će izgubiti ako bude išao za njim. Misli da će pokvariti svoj život ako Isusa bude slijedio. Dolazi do kolebanja u kojem je često presudna dosadašnja sigurnost i ljudsko iskustvo. Vjera počinje tek konkretnim zakoračenjem za Božjom Riječju. Tako dugo dok čovjek ne napusti svoju ljudsku računicu i ne uputi se za Isusom, za njegovom logikom – nema vjere. Vjerovati Isusu znači cijelim se svojim životom 'nasloniti' na njega.

*Ne moli da ti
život bude lakši,
nego da ti
budeš jači*

Stjepan Vukobratović

Dvije vrste vjere

No pojam vjere nije u sebi uvijek istoznačan. Tako možemo govoriti o logičkoj i egzistencijalnoj vjeri. Što znači? Ima jedna vjera koja ništa ne košta: vjerujem da su u Bogu tri osobe, da nas je Isus otkupio, da Bog oprašta grijehe itd. Zašto ne bi vjerovao? Takva je vjera više znanje, spoznaja, pa se događa više na području našeg razmišljanja, logike, a mi ostajemo da se izrazimo slikom iz Evanđelja u čamcu, u svojoj staroj sigurnosti.

Egzistencijalna vjera je hod

Druga je stvar kad za Isusovom riječju počinjemo hodati, kad ona giba naš život, kad je presudna u našim motivacijama i odlukama. Tada govorimo o životnoj ili egzistencijalnoj vjeri (živoj i proživljenoj vjeri). Često mislimo da vjerovati znači prihvatiti određene sadržaje (učimo za prvu Pričest ili krštenje) određenu formulu. A vjera pretpostavlja OSOBU. Vjerovati znači imati povjerenja u konkretnu osobu, u osobu Isusa Krista. On traži od nas živu vjeru ZAKORAČAJ. Vjere nema bez hoda za njegovom riječju. Najvažniji glagol u vjeri je 'ići', 'poći', 'hodati'. I zato dok nema hodanja nema vjere.

»Umnoži nam vjeru!«

Ali kad Sin Čovječji dođe,
će li naći vjere na zemlji

Lk 17. 5-10

Kršćanstvo je PUT

Stoga nije slučajno da se kršćanstvo u apostolskim spisima naziva PUT (i Isus govori o 'uskom putu'), a biti kršćanin znači dati se na put za Isusom Kristom i njegovom riječi. Vjera je hod, a mi smo često puta kršćanstvo pretvorili u nešto statičko, okamenjeno. Ono je prije svega dinamika hoda za Isusom i to u svoj mnogostrukosti u kojoj se odvija čovjekov život. I takva je vjera preduvjet da netko bude kršten, da primi na sebe Isusov znak i postane njegov učenik.

